

TORTÁS MESE

ZÁGONI BALÁZS

Anyáknapján történt, amit most elmesélek. Anya éppen a fürdőben volt, amikor Apa kiszaladt a cukrászdába, és öt perc múlva már meg is érkezett egy szép tortával, ami tiszta csoki volt és egy nagy sötétpiros meggy díszelgett a tetején. Apa belopta a tortát a kamrába úgy, hogy Anya semmit nem vett észre. De Barni igen.

– Mit dugtál el, Apa?

– Psszt! Gyere ide, neked megmutathatom.

Barni a kamraajtóhoz szaladt, Apa pedig felemelte a tortához.

– De szép! És milyen jó illata van!

– Már a múlt héten megrendeltem. De Anyának egy szót se, ígéred? És a lányoknak se!

– Ígérem.

Mire Anya kijött a fürdőből, Apa megint eltűnt hazulról. Barni bement a szobába és vízfestékkel anyáknapi képet kezdett festeni. Közben meg egyre csak a tortán járt az esze. Nem tudott visszaemlékezni, hogy pontosan hány szeletes a torta. Tíz? Tizenkettő? Ha tizenkettő, akkor hogy fogják elosztani? Anyának, Apának és Barninak jut három-három szelet, az ikreknek meg csak feleannyi, mert ők kicsik? Vagy Anya kap hármat, mert ő az ünnepelt, és mindenki más kettőt? És hogy osztják el, ha tíz szeletes a torta? Az igazság az, hogy szerette volna még egyszer megnézni a tortát és beszippantani az illatát. Amikor Anya felöltözött és kiment a boltba, Barni belopakodott a kamrába, felmászott a polcra, és megszámolta a szeleteket: pontosan tizenkettő volt. Még egyszer mélyen beszívta a torta illatát.

– Mit csinájsz ott, Bajni? – kérdezte Hanna a kamraajtóban.

– Semmit – és gyorsan lemászott a polcról.

– De látom, hogy csinájsz vajamit.

– Csak megnéztem valamit, na!

– Én is meg akajom nézni a vajamit – mondta Hanna, de Barni már tuszkolta is kifelé az ajtón. Ekkor beindult a sziréna. Nem az igazi sziréna, hanem a Hanna-féle sziréna. Ugyanis Hanna, ha sírni kezdett, jó mélyről indult a hangja, és egyre magasabb lett, mint egy igazi szirénáé.

– Jó, megmutatom, csak hallgass el!

Hanna sziréna azonnal elhallgatott. Igen ám, de Hanna nem tudott felmászni az alsó polcra. Előbb Barninak kellett felmászni, majd felhúzni Hannát is, és végül felemelni őt a tortáig.

– Ez egy tojta? – kérdezte Hanna.

– Psszt! Az Anyáé, ne nyúlj hozzá!

De már késő volt. Amikor Hanna rámutatott a tortára, Barni egy kicsit megdőlt, így Hanna ujjá belemélyedett a torta oldalába. Először meglepődött, aztán lenyalta az ujját. Barni ebből semmit sem látott.

– Ez nagyon finom! – cuppogtatott Hanna.

– Mit csinálsz ott??!

Barni lekapta Hannát és gyorsan felmászott a tortához. A torta oldalán egy jókora lyuk éktelenkedett. Nagyon haragosan nézett Hannára, de most nem volt idő veszekedni. Óvatosan levette az egész tálat és a konyhaasztalra tette. Ilyen csúnya tortával nem lehet meglepni Anyát... Mit tegyen? Megvan! Le kell vágni egy darabot, és akkor nem fog látszani Hanna ujjá nyoma. De még jobb mindegyik oldalról vágni egy kicsit, és akkor megint szép egyforma lesz. Ez jó ötletnek tűnt, Barni elő is vette a nagy konyhakést, és óvatosan levágta a torta megnyomott oldalát. A vágás jól sikerült, ezért Barni felbátorodott, és mindegyik oldalról levágott egy-egy darabot. Igaz, hogy eredetileg a torta kör alakú volt, de Barni most négyyszögűre szabta. A levágott darabokat egy tányérra tette, és egy szalvétával letörülte a tálat a torta körül. Hanna eközben a másik tányérról elkezdte lakmározni a torta darabokat. Ekkor érkezett Dorka.

– Te mit eszel?

– Unyunuk u tuttujut – dűnnyögte Hanna teli szájjal.

– Mit??

– Anyának a tojtáját – mondta, miután az utolsó falatot is lenyelte.

– Én is kérek!

– Ide figyeljetek, ez az Anya tortája, nem lehet megenni! Hanna te meg nagy malac vagy, amiért nem hagytál Dorkának!

Dorkának már görbült is lefelé a szája, és Barni tudta, hogy ebből is szirénázás lesz, csak most fentről lefelé ereszkedő hangon.

– Jó – mondta engedékenyebben. – Ezen a felén ferdére sikerült a vágás. Innen még vágok egy darabkát neked is.

Igen ám, de nem könnyű feladat egyenesen vágni a tortát. Így az első vágást újabb három követte, míg Barni úgy látta, hogy most már egyforma a torta négy oldala. Ha ugyan még tortának lehet nevezni ezt a tenyérnyi kis krémes tornyocskát, tetején egy szem meggyel. Megint körbetörölte a tálat és óvatosan elindult a kamra felé. De a tenyérnyi tornyocska, amelyet már annyi oldalról megnyesett Barni, egyszer eldőlt. Fele a szőnyegre pottyant, fele szétgurult a tálon.

– Látjátok, mit csináltatok? – kérdezte Barni, és most ő kezdett el sírni. Potyogtak a könnyei a megmaradt szem meggyre, és közben bekapta a tányéron szétgurult utolsó

torta darabokat, hiszen ő meg sem kóstolta eddig. Aztán letörölte a tányért és visszatette rá az árván maradt meggysemet.

Ekkor lépett be Apa egy nagy csokor virággal. Ránézett az üres tányérra, rajta az árválkodó meggysemmel, majd a síró Barnira, végül a szipogó lányokra. Mindegyiknek ott a volt az arcán a szétmaszatolt, árulkodó csokikrém.

- Bajni szétvágta a tojtát – szipákolta Dorka.
- Mert Hanna belenyomta az ujját – sírt Barni.
- Dojka is megette a másik felét – hüppögött Hanna, és mindenki az Apa nyakába borult. De Barni volt a legvigasztalhatatlanabb.
- Mi lesz most, Apa? Anya nagyon-nagyon szomorú lesz... – zokogta.
- Gazfickók vagytok! Megettétek az Anya tortáját, és még titeket kell vigasztalni! No, idefigyeljtek: az lesz, hogy most készítünk együtt egy tortát Anyának, jó?

A sírás, hüppögés, szipákolás abbamaradt, mindenki felkapta a fejét. Barni már szaladt is a szakácskönyves polchoz. Hamarosan az egész csapat a konyhában tüsténkedett, mindenkinek jutott feladat: kavarás, kenés, sütés, díszítés.

Amikor ebéd után felvágták és megkóstolták a tortát, Anya csak annyit mondott:

- Sokkal finomabb ez, mintha az üzletben vettetek volna. Csak egyet nem tudok: honnan ez a szép meggysem a tetejére? Tudtommal nincs is itthon meggykompót.
- Apa és Barni összenéztek és nevettek.
- Hosszú történet, de egyszer majd elmeséljük!

